

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: K. R.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Zbyňkem Pánkem, advokátem, se sídlem Prokopa Holého 130/15, 405 02 Děčín, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2011, č.j. 3227/DS/2011, JID: 144190/2011/KUUK/Sur,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2011, č.j. 3227/DS/2011, JID: 144190/2011/KUUK/Sur, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11.7.2011, č.j. OSC/76359/2011/Bedn, sp. zn. OSC/Rp-1326/69383/2011, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemích komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se dopustil dne 5.5.2011 v 00:10 hod. na služebně obvodního ředitelství Policie ČR Slavkov u Brna, když se jako řidič motorového vozidla tovární značky VOLKSWAGEN model PASSAT se státní poznávací

značkou „X“ s návěsem tovární značky Agados se státní poznávací značkou „X“, na němž bylo převáženo motorové vozidlo tovární značky VOLKSWAGEN se státní poznávací značkou „X“, přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítnul podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, čímž tedy porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla dle ustanovení § 22 odst. 4 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě předně stručně popsal dosavadní průběh správního řízení. Žalobce základ nesprávného rozhodnutí spatřuje v nesprávném kauzálním posouzení průběhu silniční kontroly a následném postupu policejních orgánů na obvodním oddělení Policie ČR Slavkov u Brna. Žalobce k tomu uvedl, že po zastavení hlídkou Policie ČR byl podroben dechové zkoušce na alkohol, která byla negativní. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že byl též ochoten se podrobit i zkoušce na přítomnost jiných návykových látek. K těmto testům však nebylo přistoupeno. Žalobce dále poznamenal, že po provedení dechové zkoušky na alkohol byl vzhledem k určitým nesrovnalostem ohledně převáženého nákladu ponechán přibližně hodinu o samotě ve vozidle, a to tedy bez jakékoliv součinnosti ze strany příslušníků Policie ČR.

Žalobce rovněž uvedl, že s ohledem na skutečnost, že po provedení dechové zkoušky na alkohol příslušníci Policie ČR test na návykové látky již nepovažovali za nutný, když jejich následný postup se toliko týkal nesrovnalostí ohledně převáženého nákladu. Žalobce na základě těchto skutečností usoudil, že s kontrolovaným motorovým vozidlem nebude moci minimálně po dobu několika hodin pokračovat v cestě, když ještě před tím bude nezbytné podat vysvětlení na příslušném oddělení Policie ČR, pročež s přihlédnutím k těmto všem skutečnostem má žalobce za to, že v tuto dobu již nebyl a ani nemohl být účastníkem silničního provozu.

Žalobce v této souvislosti ještě doplnil, že po převozu na obvodní oddělení Policie ČR ve Slavkově u Brna byl umístěn do místnosti, v níž byl ponechán přibližně jednu hodinu o samotě, tj. bez jakékoliv součinnosti ze strany příslušníků Policie ČR. S ohledem na stresující situaci, jež byla dle žalobce dána nejistotou a obavami, co bude dál následovat, když žalobce nevěděl, jaké následky pro něho může znamenat nesrovnalost v dokladech ohledně převáženého nákladu, si žalobce vzpomněl na to, že pro případ takovéto stresující situace mu již nežijící přítel dal pilulku, jež má mít uklidňující účinek. Jelikož měl žalobce tuto pilulku při sobě, tak v návaznosti na popsanou situaci pilulku užil.

Žalobce v žalobě dále uvedl, že po užití pilulky do místnosti, v níž byl hodinou ponechán o samotě, vstoupili příslušníci Policie ČR, kteří ho vyzvali, aby se podrobil orientační zkoušce na jiné návykové látky. Žalobce se této zkoušce dobrovolně podrobil. Výsledek zkoušky byl k překvapení žalobce pozitivní, a to na látku amfetamin, k čemuž žalobce doplnil, že tento výsledek jej šokoval, neboť si nebyl vědom, že by takovou látku vědomě užil. Žalobce v tento okamžik napadlo, že možným zdrojem zjištěné látky mohou být kapky Antigen, jež žalobce užívá proti bolestem žaludku. Co se týká samotného užití pilulky, žalobce, jelikož po jejím užití nepocítil žádnou změnu, podvědomě usoudil, že ze strany jeho

přítele šlo toliko o žert či jakési placebo, a proto nepovažoval za důležité při podání vysvětlení informovat Policii ČR o požití této pilulky. K tomuto žalobce ještě dodal, že si na užití této pilulky během podávání vysvětlení navíc ani nevzpomněl. Vzhledem k tomu, že v oné stresující situaci žalobce napadala různá až konspirativní řešení, na základě jaké skutečnosti může být provedený výsledek zkoušky pozitivní, vyvolala tato situace v žalobci ještě hlubší pocit tísně a obav, a proto z těchto důvodů odmítl následné odběry krve a moči za účelem dalšího testování.

Žalobce dále namítl, že přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona se nedopustil, jelikož k odmítnutí podrobení se vyšetření na návykové látky došlo při podání vysvětlení v souvislosti nesrovnalostmi, jež se týkaly převáženého nákladu, a nikoliv v souvislosti se skutečností, že by řídil motorové vozidlo. Žalobce je totiž přesvědčen, že jako účastník silničního provozu, tj. jako řidič, měl a mohl být podroben této zkoušce bezprostředně po zastavení vozidla. Přítomnost látky amfetamin však byla žalobci zjištěna až dvě hodiny po zastavení jeho vozidla, a to zejména poté, co byl jednu hodinu ponechán o samotě, tj. bez součinnosti či přítomnosti příslušníka Policie ČR, když právě během této doby žalobce užil z nedbalosti onu pilulku.

Dle žalobce shora předestřené důvody zakládají důvodnou pochybnost o správnosti závěrů napadeného rozhodnutí, a to především za situace, kdy správní orgány obou stupňů jeho tvrzení nepovažovaly za důvodná, když tato tvrzení naopak považovaly za účelová. Žalobce v této souvislosti rovněž poukázal na to, že kontrola provedená dne 5.5.2011 v 00:10 hod. byla provedena na osobě, jež podávala vysvětlení, a proto z tohoto důvodu nelze dle žalobce na takovou osobu aplikovat ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona. Ze všech těchto důvodů proto žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Žalovaný nejprve stručně zrekapituloval průběh celého správního řízení, k čemuž doplnil výtah odůvodnění žaloby. K samotnému obsahu žaloby žalovaný uvedl, že se všemi odvolacími námitkami se řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný k žalobě dále uvedl, že vzhledem k tomu, že při silniční kontrole, jež se uskutečnila dne 4.5.2011 ve 22:39 hod., byly zjištěny určité nesrovnalosti ohledně žalobcem převáženého nákladu, žalobce byl proto vyzván, aby se dostavil na obvodní oddělení Policie ČR ve Slavkově u Brna. Dle žalovaného tak žalobce učinil, a to za stálého dohledu policistů. K tomuto žalovaný doplnil, že s žalobcem byla na služebně dne 5.5.2011 v 00:10 hod. provedena orientační zkouška soupravou DrugWipe 5+ za účelem zjištění, zda při řízení motorového vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že tato zkouška byla nesporně provedena v souvislosti s řízením motorového vozidla, při kterém byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR. Jelikož výsledek orientační zkoušky byl pozitivní na látku amfetamin, žalobce byl dle žalovaného povinen se za takovéto situace na základě výzvy podrobit lékařskému vyšetření spojeného s odběrem moči nebo krve, což však žalobce i přes řádné poučení odmítl učinit. Žalovaný v tomto směru rovněž poukázal na ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, z něhož jednoznačně vyplývá povinnost řidiče se podrobit na výzvu policisty vyšetření dle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v této

souvislosti také upozornil na skutečnost, že orientační vyšetření prováděné testem DrugWipe 5+ není totožné s lékařským vyšetřením podle zvláštního právního předpisu, tj. dle zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tabákový zákon“). Vzhledem k těmto všem skutečnostem byl dle žalovaného žalobce povinen se lékařskému vyšetření podrobit, což však neučinil. Z tohoto důvodu proto žalovaný nemůže akceptovat odvolací i žalobní námitky, které tak pokládá za nedůvodné.

Pokud se týká údajného užití prášku, jenž měl obsahovat omamnou látku, žalovaný namítl, že je zarážející, že by žalobce tak závažnou věc neuvedl v úředním záznamu o podání vysvětlení. Žalovaný v tomto ohledu rovněž poukázal na vyjádření žalovaného, jenž k odmítnutí lékařského vyšetření uvedl, že neví, proč jej odmítl, a že si je vědom následků odmítnutí tohoto vyšetření. V návaznosti na úřední záznam o podání vyšetření považuje žalovaný tuto námitku žalobce za účelovou. Dle žalovaného navíc platí, že žalobce se odmítnutím provedení lékařského vyšetření sám zkrátil na svých právech, když právě tímto bylo znemožněno prokázání jeho tvrzení, neboť lékařské vyšetření by přesně určilo, v jakém časovém okamžiku se příslušná látka dostala do těla žalobce.

S ohledem na výše zmíněné skutečnosti žalovaný navrhl, aby žaloba byla soudem pro nedůvodnost zamítnuta.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělal, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud předesílá, že v souzené věci není mezi žalobcem a žalovaným sporu ohledně zjištěného skutkového stavu, když předmětem sporu v návaznosti na uplatněnou stěžejní námitku žalobce je primárně posouzení právní otázky, zda v okamžiku, kdy byl žalobce vyzván příslušníky Policie ČR k odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícím obsah jiné návykové látky než alkoholu dle ustanovení § 16 odst. 3 tabákového zákona, bylo možno žalobce pokládat za řidiče ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že se žalobce odmítl podrobit odbornému lékařskému po provedení

orientačního vyšetření je zcela evidentní z předloženého správního spisu, když navíc žalobce tuto skutečnost sám v žalobě potvrzuje a nikterak ji nespornuje.

Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že: *„řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti“*.

Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že: *„účastníkem provozu na pozemních komunikacích je každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích“*.

V ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je dále zakotvena povinnost řidiče *se podrobit na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou*.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 18.5.2012, č.j. 7 As 151/2011-77) je tímto zvláštním právním předpisem tabákový zákon, když právě postupem a za podmínek stanovených tímto zákonem (viz ustanovení § 16 odst. 3) se provádí vyšetření, zda řidič, jakožto účastník silničního provozu, není ovlivněn jinou návykovou látkou. V ustanovení § 16 odst. 3 tabákového zákona je uvedeno, že: *„Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem jiné návykové látky, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím jiné návykové látky“*. Vzhledem k dikci tohoto ustanovení je nezpochybnitelným faktem, že příslušník Policie ČR je oprávněn požadovat, aby se řidič podrobil odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu při současném splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 16 odst. 3 tabákového zákona.

Dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, ve znění účinném do 31.7.2011, se řidič přestupku dle tohoto ustanovení dopustí tím, *pokud se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví*.

V návaznosti na shora zvedené zdejší soud považuje za vhodné doplnit, že *pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona je v obecné rovině nutno splnit následující podmínky: i) přestupek je spáchán při provozu na pozemních komunikacích, ii) pachatel přestupku (řidič) je kvalifikovaně vyzván podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou [viz ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu], iii) i přes výše uvedenou výzvu se řidič vyšetření odmítne podrobit, iv) vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Je-li v řízení o přestupcích dostatečně prokázáno současné splnění všech výše uvedených podmínek, je naplněna skutková podstata přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, a proto je v takové situaci bezpředmětné zkoumat vnější okolnosti případu, dokonce tedy i okolnost, zda řidič byl skutečně pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky. Účelem přestupkového zákona je totiž zajistit spolupráci podezřelého se správními orgány, resp. trestat odmítnutí takové spolupráce, která je nutná pro zajištění*

bezpečného a plynulého provozu na pozemních komunikacích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.8.2010, č.j. 9 As 22/2010-67 nebo s obdobnými závěry též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.8.2013, č.j. 4 As 28/2013-24).

V návaznosti na shora uvedené lze dospět k závěru, že povinnost podrobit se vyšetření zjišťující obsah jiné návykové látky než alkoholu, se výhradně vztahuje na řidiče. Proto, aby určitá osoba mohla být považována za řidiče, a tedy aby mohla být kvalifikovaně vyzvána k podrobení se vyšetření, je nezbytné, aby se jednalo o takovou osobu, jež je účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Zákon o silničním provozu sice účastníka provozu na pozemních komunikacích legislativně nedefinuje, nicméně s ohledem na judikaturní závěr učiněný Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 28.3.2012, č.j. 2 As 130/2011-63, je možno konstatovat, že účastníkem provozu na pozemních komunikacích je každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích. Musí se tedy výlučně jednat o přímou, tj. nezprostředkovanou, účast na provozu na pozemních komunikacích.

Dle zmíněného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu takovou osobou bude jistě i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat motorové vozidlo a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezesporu takovou osobou bude i ten, kdo sice již jízdu na pozemních komunikacích ukončil, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déle trvající činností či dějem. Bylo by absurdní, pokud by se za řidiče považovala toliko osoba, jež právě aktuálně řídí motorové vozidlo. V opačném případě by totiž bylo možno dovodit, že vyšetření, zda řidič není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, by muselo probíhat přímo za jízdy.

V posuzované věci je z předloženého správního spisu patrné, že žalobce byl jako řidič při řízení motorového vozidla tovární značky VOLKSWAGEN model PASSAT se státní poznávací značkou „X“ s připojeným návěsem tovární značky Agados se státní poznávací značkou „X“, na němž bylo převáženo motorové vozidlo tovární značky VOLKSWAGEN se státní poznávací značkou „X“, dne 4.5.2011 ve 22:39 hod. při provádění silniční kontroly motorových vozidel na silnici I/50 u Velešovské křižovatky ve směru od Brna na Slavkov u Brna zastaven hlídkou Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna. Jelikož žalobce v rámci této silniční kontroly hlídkujícím příslušníkům Policie ČR nepředložil žádné doklady k připojenému návěsu, jakož ani k převáženému nákladu, byl žalobce touto hlídkou vyzván, aby se dobrovolně dostavil na služebnu Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna, což žalobce také udělal. Na služebně Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna dne 5.5.2011 v 00:10 hod. byla u žalobce provedena orientační vyšetření na přítomnost jiné návykové látky, než je alkohol. Vzhledem k tomu, že provedená orientační zkouška na obsah jiné návykové látky než alkohol byla pozitivní na omamnou látku amfetamin, byl žalobce proto vyzván k provedení odborného lékařského vyšetření, což však odmítl.

Po zhodnocení všech relevantních skutečností má soud za to, že příslušníci Policie ČR postupovali správně, a tudíž i zákonně, pokud žalobce v okamžiku, kdy byl jimi na služebně Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna vyzván k podrobení se odborného lékařského vyšetření, jej nadále pokládali za řidiče ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tj. že považovali žalobce za účastníka provozu na pozemních komunikacích. Soud k tomuto závěru dospěl na základě těchto důvodů.

V posuzované věci totiž dle zdejšího soudu nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl příslušníky Policie ČR vyzván k dobrovolnému podání vysvětlení na služebně

Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna právě z důvodu, že při silniční kontrole, jakožto přímý účastník provozu na pozemních komunikacích, nebyl schopen předložit doklady k návěsu a k nákladu přepravovanému na tomto návěsu, když u přepravovaného motorového vozidla bylo navíc zjištěno, že je v pátrání. V této skutečnosti soud právě spatřuje nutnou bezprostřední souvislost mezi řízením motorového vozidla a výzvou k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. Soud je proto přesvědčen, že v daném případě nedošlo u žalobce k přetržení vzájemného vztahu mezi řízením motorového vozidla, tj. účastenstvím žalobce na provozu na pozemních komunikacích, a výzvou příslušníků Policie ČR k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, neboť předmětná kvalifikovaná výzva má dle soudu přímou a nepřetrženou souvislost s jednáním žalobce při provozu na pozemních komunikacích, tj. nepředložením požadovaných listinných dokumentů k přepravovanému nákladu. Soud je toho názoru, že zmiňovaná souvislost nebyla v tomto konkrétním případě přetržena jiným dějem nebo jinou činností. Dle soudu s tímto závěrem plně korespondují i skutečnosti obsažené v předloženém správním spisu, z něhož není nijak patrné, že by souvislost mezi silniční kontrolou a výzvou k odbornému lékařskému vyšetření byla přetržena jinou činností, jiným dějem nebo výrazně delší časovou prodlevou. Soud je toho názoru, že pokud by žalobce dobrovolně vysvětlení podával až např. v průběhu následujícího dne, když by bezpochyby v mezidobí od uskutečnění silniční kontroly vykonával i jinou činnost, resp. by od této kontroly uplynul větší časový úsek v řádu několika hodin, bylo by v takovém případě jistě důvodné tvrzení, že za takové situace již žalobce nelze považovat za řidiče ve vztahu k provedené silniční kontrole, a proto není možné se po žalobci legitimně domáhat podrobení se odbornému lékařskému vyšetření postupem dle ustanovení § 16 odst. 3 tabákového zákona.

V souzené věci však situace předestřená v předchozím odstavci nenastala. V tomto případě je totiž podstatná skutečnost, že výzva k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření byla žalobci kvalifikovaně dána v přímé souvislosti s jeho účastenstvím na provozu na pozemních komunikacích, k čemuž je rovněž nezbytné doplnit, že tato bezprostřední souvislost nebyla přetržena jinou činností či dějem. Ostatně ani žalobce v žalobě netvrdil, že by tato souvislost byla nějakým způsobem přetržena, a tím spíše, že žalobce k prokázání tohoto tvrzení předložil důkaz.

Skutečnost, že mezi uskutečnou silniční kontrolou a odmítnutím výzvy uplynula 1 hod. 31 min., tak s přihlédnutím k dalším podstatným okolnostem případu, není sama o sobě způsobila na uvedeném závěru cokoliv změnit. V tomto ohledu není rovněž důležitá okolnost, zda byl žalobce, jak je jím tvrzeno, ponechán přibližně dvě hodiny o samotě, a zda v tomto čase požil předmětnou pilulku, jak je rozebráno dále v odůvodnění tohoto rozsudku.

K námitce žalobce, že vzhledem ke skutečnosti, že v důsledku podání dobrovolného vysvětlení na služebně Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna nebude po dobu několik hodin moci pokračovat v cestě zpět do Děčína, pročez se domníval, že v tuto dobu již nebyl a nemohl být účastníkem silničního provozu, uvádí soud následující.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 5.5.2011, č.j. KRPB-58563-1/PŘ-2011-061215, zřetelně vyplývá, že žalobce měl v plánu s předmětným vozidlem jet z Děčína do Brna a zpět. V okamžiku, kdy byl žalobce požádán o to, aby se dobrovolně dostavil na služebnu Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna k podání vysvětlení, žalobce dle soudu nemohl mít žádný rozumný důvod se domnívat (pakliže vyjdeme z jeho tvrzení, že onu pilulku, jež s největší pravděpodobností obsahovala amfetamin, požil až o samotě na

služebně), že po vyřešení nesrovnalostí ohledně dokladů nebude moci dále pokračovat v cestě zpět do Děčína v důsledku toho, že by mu např. byl zadržen řidičský průkaz, a to zvláště za situace, kdy orientační dechová zkouška na obsah alkoholu byla negativní.

Vzhledem k tomu, že žalobce mohl důvodně očekávat, že po vyřešení nesrovnalostí ohledně nepředložení dokladů bude moci dále pokračovat v cestě zpět do Děčína, když to ostatně bylo jeho prvotním záměrem, bylo v důsledku této skutečnosti jeho minimální zákonnou povinností si počínat tak, aby se svým jednáním, byť i z nedbalosti, nepřivodil do stavu, jímž by porušil povinnost zakotvenou v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a to *řídít vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem*. V této souvislosti soud doplňuje, že dle ustanovení § 3 přestupkového zákona *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*.

V návaznosti na výše zmíněný závěr, v němž bylo uvedeno, že žalobce je třeba v souvislosti s výzvou k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření považovat za řidiče, jakožto účastníka provozu na pozemních komunikacích, ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, lze tedy konstatovat, že bylo zákonnou povinností žalobce se dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, a to postupem a za podmínek zakotvených v ustanovení § 16 odst. 3 tabákového zákona, ve spojení s kvalifikovanou výzvou příslušníků Policie ČR podrobit odbornému lékařskému vyšetření, jímž se zjišťují jiné návykové látky, než je alkohol.

V této souvislosti musí soud rovněž odmítnout námitku žalobce, že v okamžiku, kdy se dostavil na služebnu Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna, byl v postavení osoby podávající vysvětlení, a proto na něho nebylo možno aplikovat ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona. Žalobce byl sice v ten okamžik skutečně v postavení osoby podávající vysvětlení dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nicméně v tomto ohledu je podstatné připomenout, že žalobce podával vysvětlení právě v souvislosti s jeho právním jednáním při provozu na pozemních komunikacích, přičemž, jak bylo uvedeno výše, mezi silniční kontrolou a kvalifikovanou výzvou k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření byla přímá a nepřetržená souvislost, proto tedy není racionálního žádného důvodu, aby žalobce nebyl v postavení řidiče, jenž se může dopustit jednání, které naplní skutkovou podstatu některého přestupku.

Soud dále pokládá za vhodné doplnit, že za situace, kdy orientační vyšetření žalobce na jiné návykové látky bylo pozitivní, byla tímto ještě více zdůrazněna povinnost žalobce podrobit se k výzvě příslušníků Police ČR odbornému lékařskému vyšetření, neboť tato výzva a současně i oprávnění příslušníků Policie ČR takovou výzvu legálně a legitimně adresovat žalobci bylo dáno právě existencí důvodné domněnky, že žalobce vykonával činnost, tj. že řídil motorové vozidlo, při níž mohl ohrozit život nebo zdraví své nebo dalších osob nebo poškodit majetek, jak je to předvídáno ustanovením § 16 odst. 1 tabákového zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.5.2012, č.j. 7 As 151/2011-77).

Jelikož se však žalobce v souzené věci i přes kvalifikovanou výzvu odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření, zda při řízení motorového vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou, než je alkohol, když toto vyšetření zároveň nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, žalobce tímto jednáním dle soudu bezesporu naplnil skutkovou podstatu

přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, když s ohledem na obsah předloženého správního spisu lze mít za prokázané, že žalobce skutečně naplnil všechny zákonné znaky definující objektivní stránku skutkové podstaty předmětného přestupku, jak byly shora zmíněny. Vzhledem k této skutečnosti je proto nezbytné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i rozhodnutí žalovaného, považovat za věcně správná a zákonná. Námitku žalobce napadající závěry obou správních orgánů, že žalobce v inkriminované době nebyl v postavení řidiče dle zákona o silničním provozu, je tudíž nutno ve světle předestřené závěru vyhodnotit jako zcela nedůvodnou.

K další žalobním námitkám je třeba dle zdejšího soudu nejprve dodat, že v rámci přestupkového řízení není obviněný z přestupku vázán povinností uplatnit námitky nebo důkazy v určitém stádiu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115). Na druhou stranu nelze nicméně přehlédnout, že *čím později od skutkové události účastník řízení dotváří svoji skutkovou verzi průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2013, č.j. 9 As 26/2012-29).

V souzené věci žalobce teprve až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. poté v žalobě, uvedl, že před orientačním vyšetřením na jiné návykové látky požil pilulku, jež měla mít uklidňující účinek. K tomuto žalobce v žalobě ještě dodal, že během podávání vysvětlení si na užití této pilulky nevzpomněl.

Ačkoliv soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že si žalobce na užití pilulky nevzpomněl, přesto však soud nemůže v tomto směru nepoznamenat, že v obdobné situaci by naopak bylo zcela přirozenou reakcí osoby, která se na služebně Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna již nepovažuje za řidiče ve smyslu zákona o silničním provozu, a jež se přesto na výzvu příslušníků Policie ČR podrobí orientačnímu vyšetření na návykové látky s pozitivním výsledkem, že by tato osoba na takto významnou skutečnost spočívající v užití pilulky na uklidnění poukázala. V tomto ohledu je rovněž vhodné doplnit, že pokud by se žalobce podrobil odbornému lékařskému vyšetření, bylo by možno prostřednictvím tohoto odborného vyšetření napevno postavit, zda pozitivní nález na amfetamin zjištěný orientačním vyšetřením byl skutečně způsobem užitím oné pilulky či jiné látky, když by zároveň bylo také možné objektivně stanovit, kdy k požití pilulky nebo jiné látky došlo, tj. jestli opravdu na služebně Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna, jak tvrdí žalobce, anebo v jiný předcházející časový okamžik.

Skutečnost, jež nastala v této věci, když žalobce skutkový děj dotváří až v průběhu přestupkového řízení, a to až ve fázi odvolacího řízení, pročez tedy žalobce od počátku nelíčí skutkový děj konstantně a bezrozporně, představuje dle zdejšího soudu významné hodnotící kritérium, jež výrazným způsobem oslabuje věrohodnost následných tvrzení žalobce, která se týkají popisu skutkového děje.

Dle soudu pro správné a zákonné projednávání věci navíc není podstatné, zda byl žalobce, jak je jím v žalobě tvrzeno, opravdu ponechán přibližně dvě hodiny o samotě, a to nejprve ve vozidle a posléze v místnosti na služebně Obvodního oddělení policie Slavkov u Brna, kde měl užít onu pilulku, když v úředním záznamu ze dne 5.5.2011, č.j. KRPB-58563-2/PŘ-2011-061215, je naopak uvedeno, že žalobce byl po celou dobu od zastavení motorového vozidla pod dohledem Policie ČR.

Pro posouzení, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona totiž není zjištění těchto skutečností vůbec rozhodující, neboť v návaznosti na zmíněnou skutkovou podstatu tohoto přestupku, je v rámci správního řízení vždy toliko zkoumána skutečnost (při současném naplnění dalších zákonných znaků tvořících skutkovou podstatu dotyčného přestupku), zda se žalobce skutečně na základě kvalifikované výzvy odmítl podrobit vyšetření na jinou návykovou látku, než je alkohol.

S ohledem na závěr zmíněný v předchozím odstavci soud proto vyhodnotil jako nadbytečné a nedůvodné se dále zabývat námitkami žalobce týkající se toho, zda byl či nebyl žalobce ponechán o samotě, resp. kdy měl užít onu pilulku, neboť další prověřování těchto tvrzení není způsobilé cokoliv změnit na již zjištěných a výše uvedených okolnostech souzené věci, tj. že žalobce svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ani jedna z uplatněných námitek žalobce nebyla shledána důvodnou. Podaná žaloba z tohoto důvodu není důvodná, a proto ji soud ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. března 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová